

Adrià Gamero Casellas

La construcció d'un simulacre

Diputació de Girona

1822-2022

Exposicions Viatgeres
de la Diputació de Girona (18)

Edició:
Diputació de Girona / Oficina de Difusió, 2022

Coordinació del programa Exposicions Viatgeres:
Josep Ros Nicolau

Fotografies:
Rafel Bosch

Disseny:
Babooh! Disseny i Publicitat

Impressió:
Impremta Aubert

Dipòsit legal:
GI 978-2022

Adrià Gamero Casellas

La construcció d'un simulacre

Exposicions Viatgeres de la Diputació de Girona 18

[#exposicionsviatgeres](https://www.exposicionsviatgeres.cat)

«Si donem al mot *paisatge* una significació complexa, que compregui plans, boscos, aigües, indústries, mineria, agricultura, habitació, tràfec, etc., direm, amb els urbanistes moderns, que la ciutat de demà no ha d'ésser més que un element del paisatge.»

Nicolau Maria Rubió i Tudurí

Arquitecte i urbanista

Néixer a Olot pot marcar artísticament o no, però el que segurament implica és la presència propera i permanent d'una llarga tradició artigràfica que ha treballat el concepte de territori, de paisatge, així com l'omnipresència de la natura que embolcalla tots els sentits. A més, Olot i la Garrotxa han donat un seguit de creadors, intel·lectuals i esdeveniments artístics que serveixen de referent a qualsevol persona sensible que estigui abocada al fet creatiu. Des d'una escola d'art que no s'atura, generadora de nous talents, que es repensa i pensa sobre el lloc d'on prové, fins a l'Observatori del Paisatge de Catalunya, que tant de temps va encapçalar el geògraf Joan Nogué i que és un referent en temes de paisatge. I també esdeveniments per dialogar amb el territori, el patrimoni i l'art contemporani, com la Biennial d'Art del col·lectiu Binari, encapçalat pel crític d'art i gestor cultural David Santaèulària, o el Sismògraf, en què la dansa, el teatre i les instal·lacions es cohesionen amb l'entorn. Els intel·lectuals no hi falten, com Narcís Selles. Imma Merino puntualment ha parlat de les «escenografies naturals» del cineasta Albert Serra, que generen noves reflexions sobre el personatge anomenat *paisatge*. Tampoc no hi falten gestors culturals, com Daniel Fuentes, que descobreix i difon els conceptes de la biomimètica a través del Biomimetic Sciences Institute, ni creatius, com Marcel Dalmau, Lluís Hortalà o Carles Congost, que combinen introspecció i praxi artística (el darrer, més escadusserament). Cas a banda és l'estudi d'arquitectura RCR, que ha basat tot el seu concepte filosòfic/estructural en la manera com l'arquitectura pot establir una simbiosi quasi perfecta amb la natura; una metodologia que ha projectat RCR arreu del món i que l'ha fet mereixedor del premi equivalent al Nobel d'arquitectura. Per tant, no és casual, sinó potser causal, que Adrià Gamero Casellas treballi mentalment i críticament el paisatge i sorgeixi d'aquesta nissaga heteròclita d'autors de primer nivell que tenen una relació particular i, en molts casos, extraordinària amb el seu ecosistema vital. A Catalunya, Perejaume, Pere Noguera, Mayte Vieta, el col·lectiu SiteSize (Elvira Pujol Masip i Joan Vila Puig), Fina Miralles, Denys Blacker, Pep Mata, Albert Gusi, el col·lectiu Terra-lab, la Muga Caula (Joan Casellas) o Anna Malagrida en són també alguns exponents, així com la cineasta Carla Simón i el

seu film *Alcarràs*, premiat a la Berlinale i que aprofundeix sobre el món rural, sobre la «civilització» del món rural, quan avui ja estem afrontant la ruralització del món urbà.

Com afirma el mateix Joan Nogué, tampoc no és casual que avui es parli més que mai de paisatge, ja que la conscienciació ambiental, l'extensió galopant de la ciutat dispersa, l'augment de la sensibilitat estètica per part de determinats grups socials capaços de crear opinió i el Conveni europeu del paisatge ho han provocat, però el pensador incideix en un tema clau per ell: «El paper rellevant que el paisatge té i ha tingut en la formació, la consolidació i el manteniment d'identitats territorials». Adrià Gamero sap tot això, com també coneix el concepte d'artialització del territori que Marcel Dalmau va posar en relleu l'any 2010 a la magnífica exposició i al catàleg «Utourism/Utopism», en què es qüestionava de manera directa el concepte i el relacionava amb el turisme. La idealització d'uns espais per desnaturalitzar-los de qualsevol altra possibilitat de percepció, la qual cosa impossibilita una identitat territorial. Aquest concepte s'expressa acusadament en la sèrie més recent d'Adrià Gamero, «Estructures», obres en tècnica mixta que són un híbrid entre una imatge de postal *vintage* i l'estructura de fusta que la suporta. El baix relleu, la fotografia i la impressió digital prenen cos en els darrers treballs de l'olotí, que, establert a Barcelona, comença a incorporar en el seu corpus creatiu les noves dinàmiques urbanes. Tal com apunta el mateix creador: «L'art —i les representacions que aquest genera— condiciona la nostra mirada i és el culpable de com veiem i experimentem el territori. Certs paratges i entorns són sublimats i passen a formar part de l'imaginari col·lectiu. Totes aquestes imatges que obtenen una visibilitat notòria esdevenen l'únic territori possible de ser observat —per tant, de ser viscut—, i impedeixen observar tot el que queda fora de camp. Aquest territori que se situa als marges de la representació passa a no existir». Una preocupació que posa el focus ja en el paisatge urbà en les sèries i l'obra *Arquitectura (Nicaragua 27-29)* i *MPK (Do not enter)*, i que alça més la mirada territorial, del micro al macro, en dues obres de darrera creació. Una d'aquestes obres és *S/T —direcció nord—*, un collage fet a base d'una superposició de retalls de papers de carreteres i vials de tota mena que acaben esdevenint una amalgama impossible, totalment orgànica i abstractiforme, de teixits quasi neuronals; una espècie de metaciutat distòpica. L'altra obra és *S/T*, una petita maqueta en forma de tanca de publicitat, altra volta la metàfora del que trobem mentre viatgem, ens movem o ens traslladem. No és un anunci de publicitat, sinó una imatge negra informe: deu ser que la natura s'ha colat damunt

d'una estructura que sustenta la societat de consum i les visions idealitzades de segons quins paratges? És potser la veritable construcció d'un simulacre? Salvador Dalí deia: «Un dia haurà de ser admès oficialment que el que hem batejat com a *realitat* és una il·lusió encara més gran que el món dels somnis».

El que sí que es palesa és una exposició de deix retrospectiu d'un autor que he tingut l'oportunitat de conèixer des dels inicis i que he anat veient i fins i tot seleccionant en diferents certàmens. Uns inicis representats en la sèrie «Cavitats, architectures de subsistència» o més indefinits en la sèrie «Abstraccions». Allà ja s'intuïa una delicadesa poètica en l'apropament al paisatge, a la «realitat» íntima personal i del territori, capbussant-se per esgrimir fragments de paisatge en les seves creacions, fetes —per a més inri— manualment, amb tècniques com el gravat i el dibuix i que simulen els píxels, les interferències i les textures de la imatge digital de mòbils, pantalles gegants o ordinadors i tauletes. Una manera estètica d'afrontar el repte que s'ha anat perllongant en totes les creacions més recents i que segueixen fils conductors com els traçats per artistes catalans com Isidre Manils o Pep Camps. Obres que alenteixen el temps, que són una ficció ben real de porcions de territori, de natura, de paisatge, i que ens encaminen vers la construcció d'un simulacre. Tal com conclou el mateix creador: «El resultat són obres que busquen qüestionar la manera com mirem el territori, com el representem i com hi intervenim. La nova visibilitat que adquireix el paisatge interpel·la les narracions oficials i l'imaginari col·lectiu».

Ricard Planas Camps, editor de *Bonart* i crític d'art

La construcció d'un simulacre

«Les famoses i múltiples pintures que Cézanne va fer de la muntanya de Sainte-Victoire, Alain Roger les utilitza per exemplificar el concepte de *artialització* del territori. Ens explica que el paisatge és una construcció generada a partir de les representacions que, des d'una visió artística, atorguen al territori unes característiques que van més enllà de la simple descripció objectiva.

Les representacions que generem condicionen la nostra mirada i són culpables de com veiem i experimentem el territori, on certs paratges i entorns són sublimats i passen a formar part de l'imaginari col·lectiu. Aquestes imatges obtenen una visibilitat notòria i representen l'únic territori possible de ser observat (per tant, de ser viscut), i oculten tot el que queda fora de camp, que es converteix en un territori situat als marges de la representació, que no existeix. Els espais des d'on es pot veure i viure el territori —ja siguin accidentals, com una carretera, o bé planificats, com un mirador— prenen tot el protagonisme. Escenaris artificials, que es converteixen en l'eix principal del projecte i suposen el punt de partida per construir possibles nous escenaris i representacions.

A través de la pràctica artística busco reflexionar sobre el territori i les imatges que el representen, posant l'èmfasi en el paisatge i en la mateixa creació de la imatge. Els mètodes existents de reproducció i consum d'imatges tenen un paper important en el procés creatiu, des de la fotografia, la impressió digital, les tècniques de gravat, etc. fins a les plataformes digitals. Mitjançant el procés creatiu reproduïxo manualment la creació d'imatges provinents d'un context digital, partint d'un material en blanc, com pot ser una planxa de fusta o el paper. Busco mètodes per transcriure sobre un suport físic els llenguatges provinents del món digital i, de manera conscient, alentir el temps de gestació de la imatge, així com el seu consum posterior. L'objectiu del procés és construir una nova representació en què el llenguatge propi de les tècniques emprades i les seves limitacions reformulin la imatge. El resultat són obres que busquen qüestionar la manera com mirem el territori, com el representem i com hi intervenim. La nova visibilitat que adquireix el paisatge interpel·la les narracions oficials i l'imaginari col·lectiu.»

Adrià Gamero Casellas

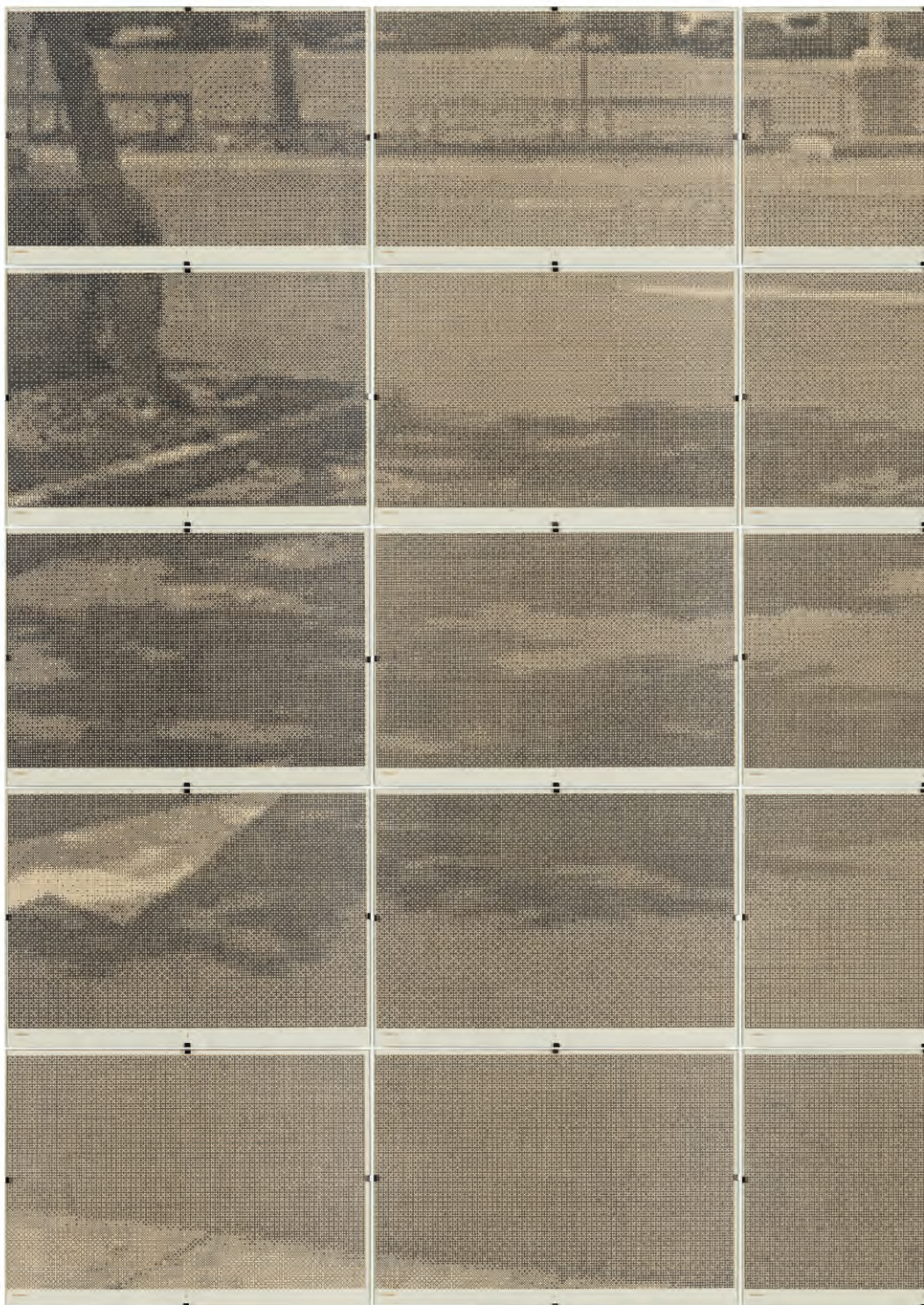

Cavitat 01, 02, 03 (arquitectures de subsistència)
Xilografia
76 x 112 cm

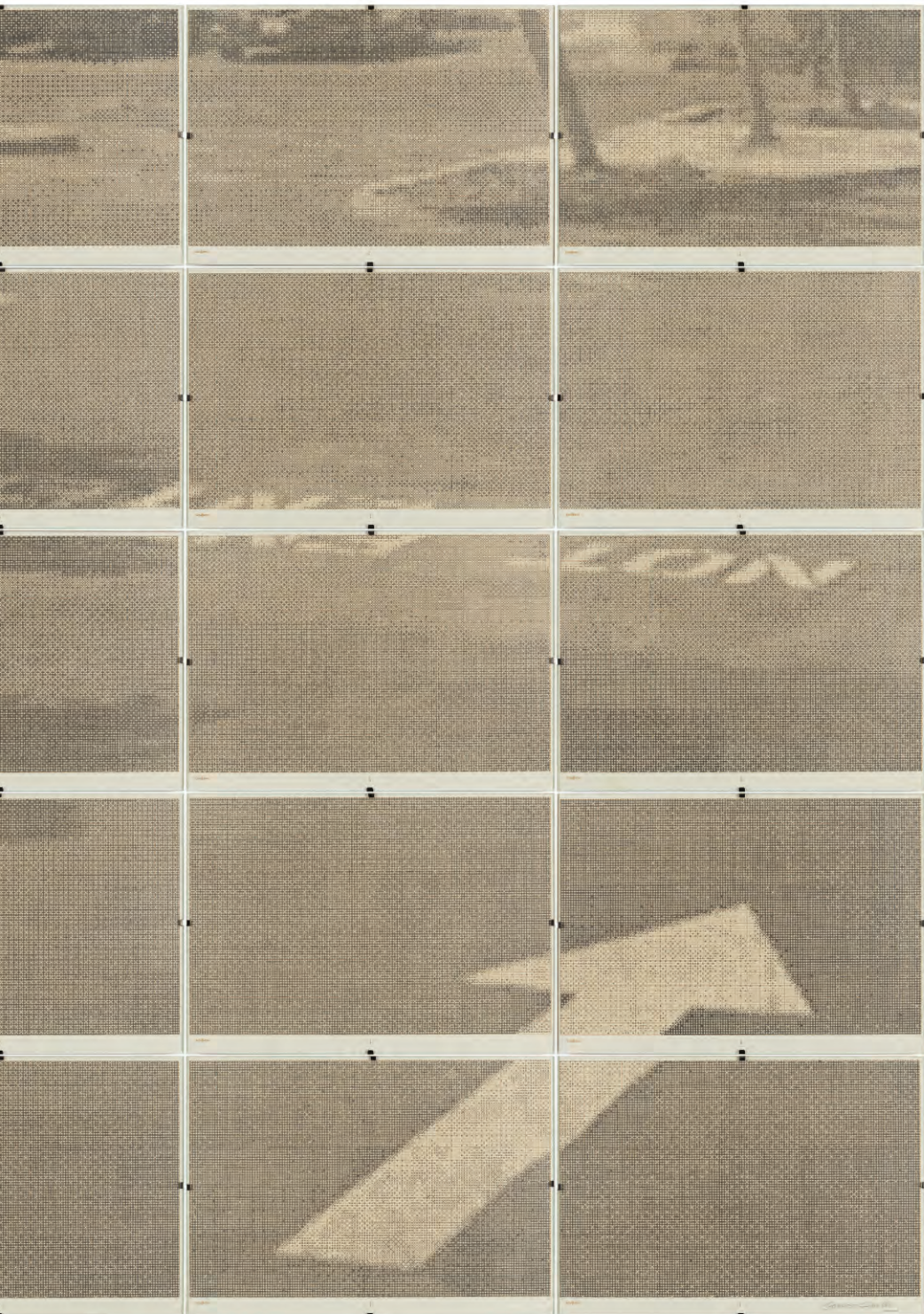
Detall 01
Fusta gravada
100 x 92 cm

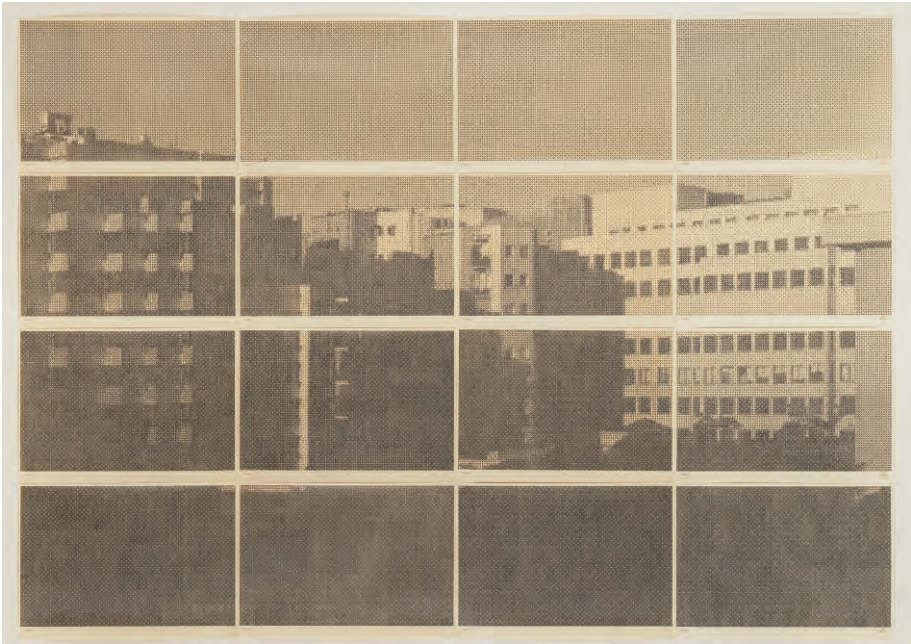

MPK (Do not enter)

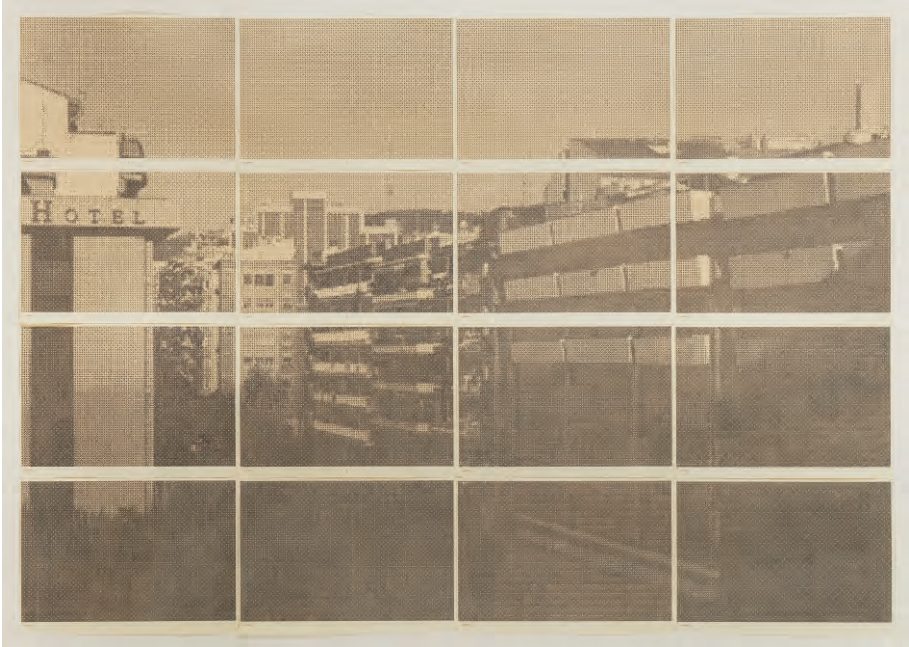
Dibuix

107 x 150,5 cm

Arquitectura 01 (Nicaragua 27-29)
Dibuix
84 x 118,8 cm

Arquitectura 02 (Nicaragua 27-29)

Dibuix

84 x 118,8 cm

III

Antoni Gaudí

Abstraccions III, V, VII, X i XI
Gravats manipulats
30 x 40 cm

7

Lawrence Sanders

11

Lawrence Sanders

2

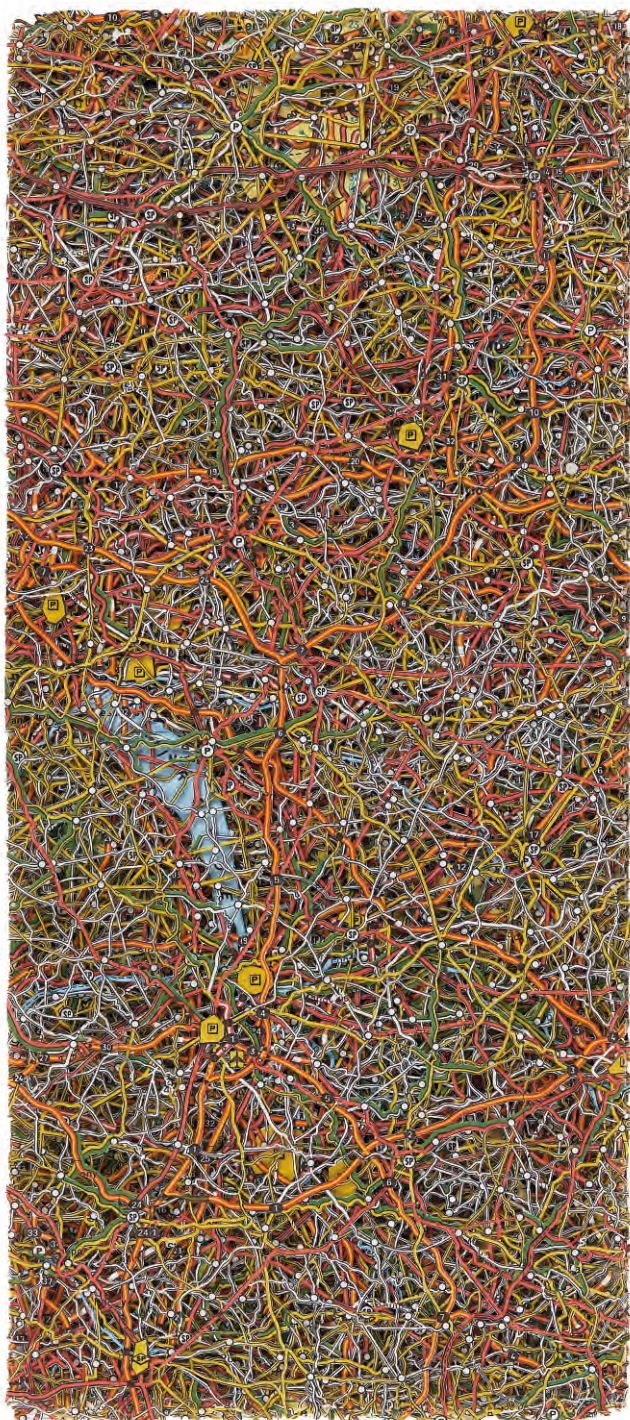
Lawrence Sanders

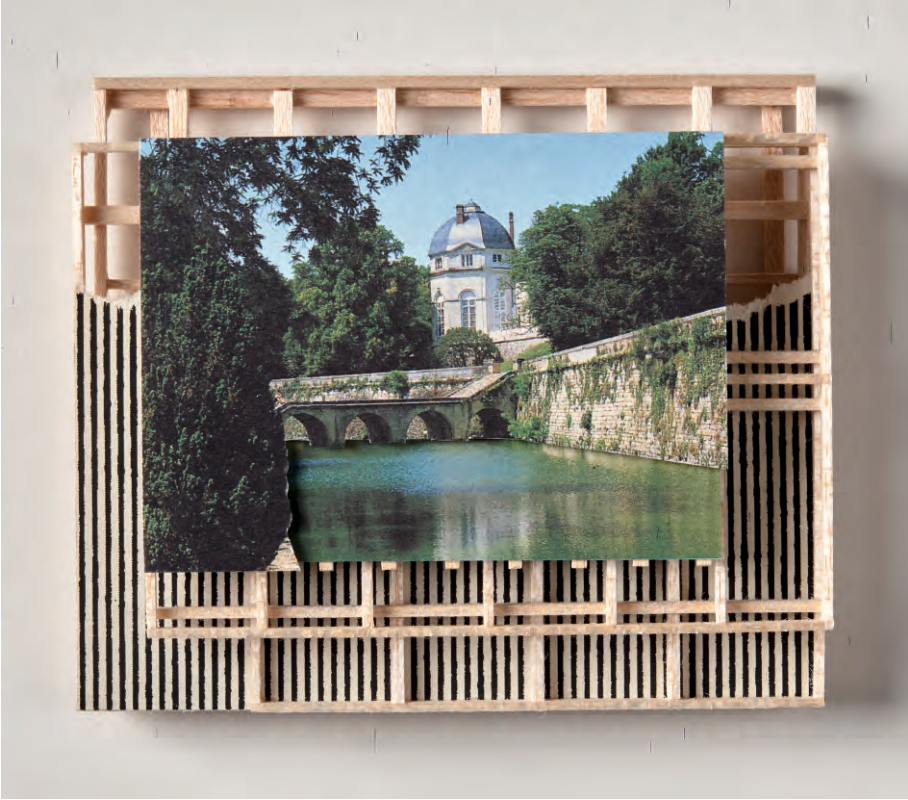

21

Lawrence Sanders

Sense títol (direcció nord)
Collage
25 x 10 cm

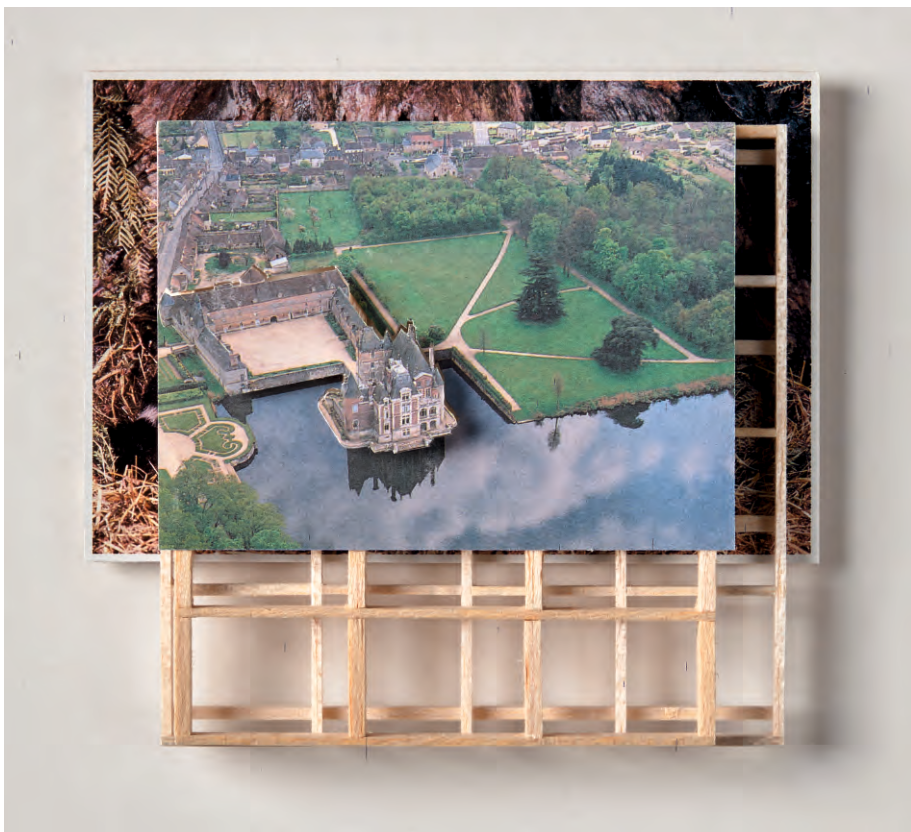
Estructura 1
Tècnica mixta
12 x 12 cm

Estructura 2
Tècnica mixta
12 x 12 cm

Estructura 3
Tècnica mixta
12 x 12 cm

Estructura 4
Técnica mixta
12 x 12 cm

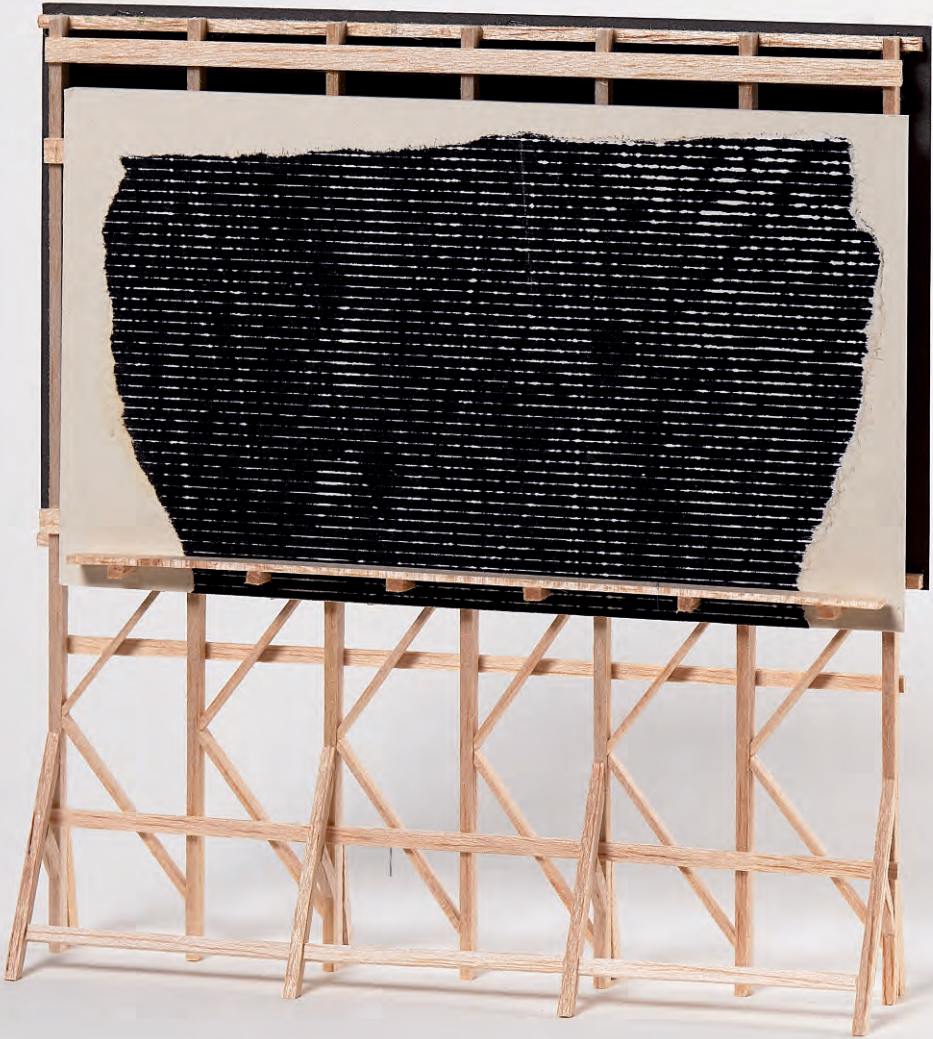
Estructura 5
Técnica mixta
12 x 12 cm

Estructura 6 (perretes corrent)
Tècnica mixta
12 x 12 cm

Estructura 7
Tècnica mixta
12 x 12 cm

Sense títol

Fusta, fusta de balsa i impressió digital
70 x 50 x 60 cm

Adrià Gamero Casellas

Va néixer l'any 1988 a Olot. Actualment viu i treballa a cavall de Barcelona i Olot, on desenvolupa la seva pràctica artística. És graduat en belles arts per la Universitat de Barcelona (UB), on ara exerceix la docència. També hi va cursar el màster de Producció i Recerca Artística. El 2016, un cop graduat, va decidir dedicar-se a la producció artística. Des de llavors ha continuat la seva formació en el món del gravat i la construcció de la imatge, dos eixos importants en la seva obra. Ha fet estades i residències en centres com Fabra i Coats: Fàbrica de Creació; la Fundació Pilar i Joan Miró de Mallorca, o Tinta Invisible Edicions.

Gràcies a la seva carrera artística, ha exposat en diferents galeries, museus i centres artístics i culturals del país, com ara el Centre Cultural La Mercè de Girona; el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona; el Museu de la Garrotxa, a Olot; el Centre d'Art Maristany, a Sant Cugat del Vallès; la Galeria Esther Monturiol; el Lab36 de Galeria Senda; la Sala Parés; l'Aparador22, a Girona; els espais Volart i Can Framis, de la Fundació Vila Casas; la Fundació Felícia Fuster, i la Fundació Setba. I, en l'àmbit internacional, també ha participat en mostres col·lectives, a Bolonya (Itàlia) i a Tsukuba (el Japó).

<https://adriagameroacasellas.com>

Diputació de Girona

1822-2022

Exposicions Viatgeres de la Diputació de Girona

18

#exposicionsviatgeres